

Tôi nghe buổi Thuyết Pháp tại chùa Thiên Môn. Xin thuật lại để quý vị cùng nghe.

Sau phần thuyết giảng, đến phần Pháp đàm. Thầy mời quý Phật tử đặt câu hỏi để cùng thảo luận.

Tên cụ tôi hỏi rằng, có một ông già, đang dạy chép tay cung kính xin hỏi:

- Kính bạch thầy. Con hiện đang bị bệnh. Hết đau đầu đau khớp, đau thần, tim đập nhanh, cao huyết áp. Bây giờ tôi bị bệnh mất chân nữa! Suốt đêm qua con trằn trọc mãi không sao ngủ được do bệnh nó hành hạ xác thân... Cúi xin thầy thuyết giảng xót thương cho con làm sao cho hết đau bệnh? Xin thầy cứu nguy cho con. Đức Phật gia hộ cho con được hết bệnh, khỏe mạnh như xưa...

Thầy lên tiếng nhẹ nhàng, thông thoáng nói:

- Thầy ạ, thầy đã hỏi rồi. Đức Phật đã dạy: Cõi thế gian trần đời đau khổ! Trong đó có bệnh luân: SINH, LÃO, BỆNH, TỬ thì đau khổ vô cùng mà bác thì đang đi vào giai đoạn “Bệnh tử”, tức giai đoạn “Hồi hoả”. Vấn đề là thế; tất cả đều bị luân “Vô Thường” chi phối. Chẳng hạn như cái áo bác đang mặc, khi mới mua vải, vải đẹp đẹp, mềm mại, óng mượt, thơm... Nhưng nay bác mặc đã lâu rồi; màu đã bạc, gấu đã sờn, vai đã rách và vải đã cứng. Nó đang ở tiến trình hoại hoả! Không có gì có thể còn mãi được, vì bản chất tự nhiên là như vậy, mà thân xác bác cũng đang như vậy. Ngay khi bác mới sinh ra thì bác xinh đẹp, rồi bác lớn lên khỏe mạnh. Giờ đây bác đang già yếu và đang ở thời kỳ bệnh hoạn (Sinh, Trưởng, Hoại, Tử). Vậy bác phải chấp nhận điếu đó, bác hãy hiểu hiểu bản chất của nó, để bác phải chấp nhận nó mà sống an lạc với nó, dù nó ở bất cứ giai đoạn nào.

Bây giờ thân thể của bác đang bắt đầu suy yếu, hoại hoả theo tuồng đời chấp nhận chết. Thì bác đừng cố gắng đi điếu đó, vì đó là qui luật tự nhiên của thân xác. Chân lý không bao giờ thay đổi đó là: Sinh ra > Già cỗi > Bệnh hoạn > Rồi chết đi! Không cách chi làm khác đi được. Thế gian vốn hành của luân đã chín mùi rồi đời bác! - -

Ông già đó nói tiếp: - B m th y, nh ng con ch a mu n ch t v i, vì con và cháu c a con ch a khôn n. Nh t là còn nhi u công vi c con đang làm đ đang ch a hoàn t t, con c n gi i quy t cho xong đã.

- ! T t c ch là v y, bác ch ng làm gì khác h n khi n bác ph i lo ng. Công vi c c a th gian, bác hãy đ m c th gian cho h t gi i quy t l y. Bác nên hi u r ng: Gi u hay nghèo, già hay tr , đ p hay x u, ng i hay v t. B t c ai, b t c v t gì, b t c đâu cũng không th gi mãi tình tr ng nguyên th y nh lúc ban đ u đ c. M i ng i, m i v t đ u ph i thay đ i khác đi theo m t đ nh lu t: Sinh, Tr , Ho i. Di t mà không cách chi s a đ i đ c. Đi u mà bác có th làm đ c là bác t quán chi u, soi r i v thân xác và tâm th c c a bác, đ bác th y tính: “Vô ngã” c a v n v t. Đ không th y có cái gì là “Tôi ho c là c a tôi”, mà ch là gi có, t m có mà thôi (Phạm s h u t ng, giai th h v ng. = Cái gì có hình có t ng, đ u là gi có, ch không th t có). Ngay nh nhà c a, s nghi p, danh v ng, v , ch ng, con cái c a bác cũng ch là: “C a bác trên danh nghĩa, chúng không th c s thu c v bác. Chúng thu c v t nhiên!!! Nh i bác v a c u mong, ch ng nh ng không đ t đ c. Thân bác v n đau đ n nh th ng và cách suy nghĩ sai l m c a bác còn đau kh h n nhi u n a. Vì c u mong mà không đ c là kh (C u b t đ c kh). B i v y, bác ph i nhìn m i th đúng theo b n ch t c a nó và đ ng nín kéo nó, đ ng ti c th ng nó: “HÃY BUÔNG NÓ RA”. Bác hãy r s ch m i th bên ngoài. Bác hãy “Buông ra!”. Bác đ ng bám víu v , ch ng, con cái, quy n thu c, tài s n, công danh... Vì nh ng th đó bác không th mang theo đ c, ho c bác không “buông”, thì nó cũng ph i “buông” bác mà thôi. Cho nên bác “Hãy Buông Ra!”, b i m i th đ u Vô Ngã: “Không tôi và Không c a tôi”. T t c r i s bi n m t; ch ng còn gì. Bác ph i nh n bi t cho b ng đ c đi u này, và sau khi bi t r i thì bác hãy ‘buông’ t t c. Đ ng b n tâm v con cái, bây gi chúng còn tr . R i mai này chúng cũng s già c y nh bác ngày hôm nay. Không ai trên th gian này có th tr n thoát đ c đ nh lu t: sinh tru ho i di t... N u bác “Buông ra” đ c m i th thì bác m i th y đ c chân lý. V y bác đ ng lo ng và đ ng ôm gi b t c đi u gì thì bác s thanh th n trong m i tình hu ng bác !

Ông già h i n a: - B m b ch th y, nghe th y d y d quá, nh ng làm sao con ‘buông ra’ cho đ c?

- N u bác ‘buông ra’ không đ c thì bác s vô cùng đau kh . Vì không ‘buông ra’ cũng ch ng đ c. B i m i th nó không thu c v c a bác, k c chính xác thân bác n a. Lúc này bác hãy t p trung tâm t ng, đ cho nó đ c an nhiên t t i, còn m i vi c đã có ng i khác lo. Bác hãy t nh lòng r ng: “Chung s” (Tôi h t vi c r i) - T t ng ham s ng lâu s làm bác đau kh . Cho dù bác mong mu n thi t tha t i đâu cũng ch ng đ c. Muôn s đ u vô th ng và luôn luôn không c đ nh... “Sau khi sinh ra > Nó bi n ho i > Sau khi sinh ra > Nó di t đi ! Đ c Ph t cũng th , bác và c bàn dân thiên h cũng đ u nh th . V y mà bác mu n xác thân bác còn mãi sao đ c?

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Saigon Echo S&#u T&#m

Thứ Bảy, 12 Tháng 12 Năm 2009 10:21

Bác hãy nhìn vào h&#i th&# thì bi&#t. Nó đi vô r&#i l&#i đi ra, b&#n ch&#t c&#a nó là v&#y. Bác ch&#ng th&# ngăn c&#n s&# đi ra và đi vô c&#a nó đ&#c. Bác th&# nghĩ coi: “Có th&# nào bác th&# ra mà không th&# vào đ&#c chẳng?”. T&#c là h&#i th&# nó đi vào, r&#i nó l&#i đi ra. Khi nó ra r&#i thì nó l&#i ph&#i đi vào. T&# nhiên là nh&# v&#y, không cách chi làm khác đ&#c. Y chang s&# quá trình bác sinh ra > r&#i già nua > r&#i b&#nh t&#t > r&#i ch&#t đi! Đó là đi&#u hoàn toàn t&# nhiên và bình th&#ng...

N&#u bác không sinh ra, thì l&#y gì bây gi&# bác b&# đau b&#nh! Và l&#y gì đ&# mai m&#t bác ch&#t! Bác có hi&#u đi&#u đó không ???

- Kính b&#ch thầy, con ng&# đ&#c nh&#ng gì th&#y v&#a đ&#y, nh&#ng con v&#n lo s&# quá ch&#ng!

Th&#y c&#m ly n&#c u&#ng nh&#p gi&#ng, đ&#n thầy nói thêm:

- Bác nên hi&#u r&#ng: V&#n s&# đ&#i là nh&# v&#y, khi bác nh&#n th&#c đ&#c đúng đ&#n thì bác đ&#ng do đ&# : “Hãy buông ra t&#t c&#, hãy đ&#p b&# t&#t c&#”. Dù bác không buông nó ra thì m&#i th&# nó cũng b&#t đ&#u buông bác ra đó. Này nhé! Nh&# nh&#ng b&# ph&#n trong c&# th&# c&#a bác nó cũng đang mu&#n r&#i xa bác đ&#y. Vì nh&#ng b&# ph&#n y nó đã s&#ng đ&# th&#i h&#n v&#i bác r&#i, nên nó s&#p ra đi đó. B&#n ch&#t c&#a nó là: “Đã đ&#n, thì ph&#i ra đi”. B&#i th&# gian là không có s&# bình th&#ng hay mãi mãi, dù b&#t c&# đ&#u, b&#t c&# th&#i nào, b&#t c&# thành ph&#n giai c&#p nào; ng&#i gi&#u có, k&# nghèo khó, ng&#i l&#n cũng nh&# tr&#nh, ng&#i có h&#c cũng nh&# ng&#i th&#t h&#c...v.v. Cũng không th&# có s&# bình th&#ng đ&#c. Ai ai cũng ph&#i xoay v&#n theo lu&#t “Vô Th&#ng” chi ph&#i. Quán tri&#t đ&#c đi&#u đó, bác s&# ch&# còn quy&#n luy&#n b&#t c&# s&# gì. Bác hãy ‘Buông ra’ ch&# không còn n&#m gi&# đ&#c n&#a, ví có gi&# cũng ch&#ng đ&#ng. Bác buông ra, thì tâm bác s&# th&#nh th&#i; không bu&#n mà cũng ch&#ng vui, không khi&#p s&# và cũng ch&#ng li&#u l&#nh. Lúc b&#y gi&# lòng bác s&# an &#n v&#i trí tu&# hi&#u bi&#t: “V&#n v&#t không bao gi&# có th&# th&#ng còn mãi mãi đ&#c”.

“Đ&#C TÍNH PH&#I Đ&#I THAY C&#A V&#N V&#T, KHÔNG BAO GI&# THAY Đ&#I”.

N&#u bác có nhi&#u th&#, bác s&# ph&#i b&# l&#i nhi&#u th&#. N&#u bác có ít th&#, bác s&# b&# l&#i ít th&#; gi&#u có là gi&#u có, n&#i danh là n&#i danh, s&#ng lâu là s&#ng lâu... ch&#ng có gì khác bi&#t, m&#i s&# cũng th&# thôi! V&#y bác hãy buông nó ra, buông cho đ&#n khi nào tâm trí bác an l&#c! M&#i s&# bác không còn c&#m th&#y kh&# đau hay sung s&#ng. M&#i- th&# bác không còn th&#y là c&#a bác n&#a; Sung s&#ng và kh&# đau cũng đ&#u Ho&#i, Di&#t và M&#t tiêu nh&# nhau... Duy ch&# có m&#t th&# là còn và còn vĩnh vi&#n là c&#a bác. Đó là “Ph&#t tánh” là vĩnh c&#u c&#a bác mà thôi.

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Saigon Echo S&#u T&#m

Thứ Bảy, 12 Tháng 12 Năm 2009 10:21

- Kính b&#ch th&#y, con đã ng&# !!!

- V&#y sao! Bác gi&#i thích xem nào ?

- Th&#a th&#y, ch&# có đ&#nh lu&#t: Vô Th&#&#ng” là b&#t bi&#n, là vĩnh c&#u, là th&#&#ng còn. Ngoài ra, t&#t c&# các Pháp; muôn vàn v&#n s&# &# đ&#i này đ&#u luôn luôn bi&#n đ&#i không bao gi&# ng&#ng.

Ch&#ng h&#n nh&# :

*THÂN VÔ TH&#&#NG: Nay kh&#e m&#nh, mai &#m đau. Nay đang s&#ng, mai đã ch&#t...

*TÂM VÔ TH&#&#NG: Nay đang m&#n th&#&#ng nhau, mai chuy&#n sang h&#n thù ân oán nhau...

*TÀI S&#N VÔ TH&#&#NG: C&#a c&#i nay còn, mai h&#t. T&#c là ti&#n nghi v&#t ch&#t không th&# t&#n t&#i mãi đ&#c... V&#t th&# này bi&#n đ&#i ch&#t li&#u thành ra v&#t th&# khác. S&# v&#t không bao gi&# c&# đ&#nh c&#.

Th&#y c&#&#i hoan h&#, đ&#n th&#y h&#i:

- Đúng, bác hi&#u khá đ&#y, nh&# v&#y bác s&# làm gì khi bác hi&#u nh&# v&#y?

- Kính b&#ch th&#y, con s&# buông ra t&#t c&# mà không bám víu vào b&#t c&# đ&#i gì trên th&# gian này. Đ&# m&#i s&# ch&#y xuôi nh&# dòng n&#&c. Tính c&#a n&#&c luôn ch&#y xu&#ng ch&# ch&#ng (th&#y l&#u t&#i h&#), dù ch&# đó là đ&#t hay cát, ho&#c ru&#ng v&#&n. B&#n ch&#t c&#a n&#&c là nh&# v&#y, con cũng ph&#i gi&# tâm nh&# v&#y. T&#i sao? B&#m th&#a th&#y, b&#i n&#&c luôn ch&#y m&#t cách t&# nhiên xu&#ng ch&# th&#p mà không có cách nào cho nó ch&#y m&#t cách t&# nhiên lên trên cao đ&#&c. Đó là đ&#nh lu&#t c&#a c&#n khôn vũ tr&# mà th&#y v&#a ch&# đ&#y cho con.

- Vâng! Bác hi&#u đ&# c nh& th&, t& c là bác đã th& p sáng ng& n đ& c trí tu& c& a bác r& i đ& y. Bây gi& ch& còn m& t đi& u là bác đ& a vào th& c hành nh& ng gì bác v& a ch& ng ng& là đ& t qu& Ph& t r& i đó.

Ông già ng& c nhiên th& a:

- Kính th& a th& y, con ng& là thành Ph& t khó l& m ch& ! Đâu đ& n gi& n nh& th& y v& a nói ? -

- Ph& t đã có s& n ngay trong bác r& i. Ngu& i đ& i th& ng mang ông Ph& t th& t, đi tìm ki& m ông Ph& t & ngoài, & ch& n xa xôi không sao th& y đ& c, đ& c& u xin van v& i... Trong lúc ông Ph& t & ngay trong mình thí l& i b& quên.

- B& ch th& y, con v& n ngu t& i xin th& y khai th& cho con đ& c rõ ràng h& n, ch& th& y nói nh& th& làm sao con hi& u đ& c.

- Có khó gì đâu: “Ph& t T& c Tâm”. M& i ng& i trong chúng ta đã có s& n m& t ông Ph& t & trong ta r& i. Nh& ng vì u mê tăm t& i, nên tham lam: S& c, Tài, Danh m& t cách vô đ& mà không hi& u r& ng nh& ng th& đó do nhân duyên gi& h& p t& m có. H& p r& i tan, sinh r& i đi& t! ngay nh& xác thân bác cũng t& m có đó. R& i tr& thành không đó có bao lâu! T& a h& nh& bóng phù du, nh& ào & nh, nh& khói s& ng... Nh& ng vì si mê ch& y theo níu kéo nó. Nên thành chúng sinh mà thôi. Bây gi& bác đã giác ng& và bác buông ra nh& ng th& mà tr& c đây bác bám víu vì ng& là th& t... V& y là bác đã thành Ph& t r& i. B& i Ph& t và Chúng sinh ch& khác nhau có m& t b& c:

MÊ LÀ CHÚNG SINH, GIÁC NG& LÀ PH& T

Ph& t và chúng sinh, ch& khác nhau có v& y. Ví d& : Ông bà thân sinh ra bác, cho bác ăn h& c t& i n& i t& i ch& n; là con ng& i trí th& c đàng hoàng... Nh& ng vì u mê! Bác ham ch& i, đàn đúm v& i chúng b& n, sa đà say s& a trác táng, h& ng th& thú vui v& t ch& t, đ& n đ& n sa đ& a h& h& ng. Khi & y, bác là k& t& i t& x& u xa... Nay g& p duyên may bác giác ng& . Th& y đ& c l& th& t. Bác b& con đ& ng h& thân m& t n& t, tr& l& i con ng& i th& t c& a mình... V& i b& ng c& p và ki& n th& c có s& n c& a mình. Bác t& n t& y làm ăn, liêm chính, gi& uy tín đ& o đ& c... Là bác tr& thành ng& i cao sang, quý phái... Nh& v& y, m& t con ng& i c& a bác có hai giai đ& an:

a) Giai đo&#n 1: Bác là k&# x&# u xa, cho dù bác có b&# ng c&# p là ng&# i h&# c th&# c.

b) Giai đo&#n 2: Bác là ng&# i cao quý. Do bác giác ng&# đ&# c chân lý đ&# o Pháp...

T&# c là tr&# c thì bác k&# x&# u xa do u mê! Sau bác thành ng&# i cao quý do bác giác ng&# . Nghĩa là x&# u xa hay cao quý ch&# khác nhau có u mê hay giác ng&# mà thôi. Và Ph&# t hay chúng sanh cũng ch&# khác nhau có th&# ...

Đo&#n th&# y đ&# c bài k&#

Chi&# u nay l&# ng gió thu v&#
Lá vàng t&# i t&# tràn tr&# kh&# p n&# i.
Đ&# i ng&# i nh&# h&# t s&# ng r&# i .
Lung linh m&# t thoáng m&# t tr&# i chi&# u tan .
Thân em nh&# đóa hoa lan
Ng&# ì đ&# i yêu thích muôn vàn đ&# m say
Nh&# ng r&# i ch&# ng đ&# c bao ngày
Cánh hoa tàn ủa đ&# i thay hoàn toàn.